

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9
poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABYL PŘÁVNÍ

MOUČKA S. Y. DOOP a je

VYKONATELNÉ dne 24. 4. 2008

Český telekomunikační úřad

Odbor prozkoumávání rozhodnutí

Dne 5. 8. 2008

Praha 3. července 2008

Čj. 39 857/2008-603/II. vyř.

Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „Rada“) jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává na základě rozkladu podaného dne 11. 4. 2008 společností **Vodafone Czech Republic a.s.**, IČ 25788001, se sídlem Vinohradská 167, 100 00 Praha 10 a rovněž na základě rozkladu podaného dne 10. 4. 2008 společností **T-Mobile Czech Republic a.s.**, IČ 64949681, se sídlem Tomíčkova 2144/1, 149 00 Praha 4, podle § 61 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „ČTÚ“), ze dne 25. 3. 2008, čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř., o návrhu společnosti Vodafone Czech Republic a.s. (dále jen „Vodafone“) na stanovení povinnosti společností Vodafone a T-Mobile Czech Republic a.s. uzavřít dodatek ke smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřené dne 20. 12. 2000 (dále jen „Smlouva“) v navrženém Dodatku č. 9, který by závazně upravil podmínky poskytování služby tranzitu a služby přenositelnosti telefonních čísel, a dále o návrhu společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. (dále jen „T-Mobile“) na stanovení povinnosti společností Vodafone uzavřít se společností T-Mobile Dodatek č. 9 ke Smlouvě v navrženém znění a na stanovení povinnosti společností Vodafone a T-Mobile vyrovnat si finanční rozdíl mezi vzájemnými úhradami, které za poskytování služby přenesení čísla (příp. číselného rozsahu) skutečně provedly, po projednání rozkladovou komisí Rady podle ustanovení § 61 odst. 2 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 59 odst. 2 správního řádu se rozklady zamítají a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzuje.
- II. Žádnému z účastníků řízení se nepřiznává náhrada nákladů řízení o rozkladu.

Odůvodnění:

Dne 23. 12. 2005 obdržel správní orgán návrh společnosti Vodafone na vydání rozhodnutí ve sporu o uzavření dodatku ke Smlouvě. Doručením podání bylo v dané věci zahájeno správní řízení vedené pod čj. 44 398/2005-610. Ve svém návrhu se společnost Vodafone domáhala rozhodnutí o celém Dodatku č. 9 v jí navrženém znění se specifikací několika sporných bodů. Jednalo se zejména o cenu za odportování čísla ze sítě společnosti T-Mobile a popis procesu přenesení čísla.

Dne 9. 1. 2006 obdržel správní orgán podání společnosti T-Mobile ve sporu o sjednání Dodatku č. 9 ke Smlouvě, který by závazně upravil podmínky poskytování služby přenositelnosti telefonních čísel v mobilních sítích. V této věci bylo zahájeno správní řízení pod čj. 1 195/2006-610. Společnost T-Mobile předložila obdobný Dodatek č. 9 jako společnost Vodafone, ale s odlišným zněním některých částí a konkretizací sporných bodů. Podáním ze dne 13. 2. 2006 T-Mobile provedl změnu návrhu tak, že byl upraven petit rozhodnutí tak, aby správní orgán rozhodl o povinnosti společnosti Vodafone uzavřít se společností T-Mobile Dodatek č. 9 v předloženém znění, a dále, aby správní orgán rozhodl o povinnosti obou společností si vyrovnat finanční rozdíl mezi vzájemnými úhradami, které za poskytování služby přenesení čísla (příp. číselného rozsahu) skutečně provedly do vydání rozhodnutí ve věci, a cenami vypočtenými s použitím jednotkové ceny dle rozhodnutí ve věci.

Obě správní řízení – čj. 44 398/2005-610 a čj. 1 195/2006-610 byla spojena do jednoho řízení, které bylo nadále vedeno pod čj. 44 398/2005-610.

Oběma účastníky sporu byly shodně konstatovány spory o dílčí popis Služby přenosu telefonních čísel, zařazení některých definic souvisejících s návrhem nového článku 1.12 Přílohy B Smlouvy a cenu za Službu přenesení čísla ze sítě společnosti T-Mobile, kterou společnost Vodafone rozporovala jako nepřiměřeně vysokou. Dle názoru společnosti Vodafone je nutné pro výpočet cen vycházet z úpravy v čl. 13 opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností čísel.

Po provedeném posouzení věci vydal předseda Rady ČTÚ dne 21. 4. 2006 rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/VIII. vyř., kterým zamítl návrhy obou účastníků sporu s tím, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí bylo k jednotlivým sporným bodům, resp. návrhu článku 1.12 Přílohy B Smlouvy a vybraných definic v článku 4 podle návrhu Dodatku č. 9 společnosti Vodafone buď uvedeno, že správní orgán návrhu společnosti Vodafone v tom určitém bodu nemůže přisvědčit, protože směřuje k úpravě opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3 (dále jen opatření) a taková změna nemůže být provedena předmětným rozhodnutím, nebo alternativně uvedeno, že správní orgán nemůže vyhovět, neboť se společnost Vodafone domáhá uložení povinnosti, která není zakotvena ani v zákoně, ani v opatření. Ke sporu o cenu za Službu přenosu telefonních čísel mezi smluvními stranami správní orgán dospěl k závěru, že cena není stanovena v souladu s opatřením.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo napadeno rozklady za strany obou účastníků řízení. Společnost T-Mobile ve svém rozkladu nesouhlasila s tím, že cena není stanovena v souladu s opatřením obecné povahy OOP/10/07.2005-3. Povinností správního orgánu bylo návrhu vyhovět pouze částečně a stanovit spornou cenu v nižší výši. Společnost Vodafone ve svém rozkladu především napadla odůvodnění zamítnutí návrhu v tom smyslu, že se primárně opírá o nedostatek kompetence rozhodovat o textu smlouvy jako celku a rozhodnutím tak nahradit nedostatek volní stránky smluvních stran uvedenou smlouvu v navrhované podobě uzavřít.

S odkazem na uvedené bylo přezkoumáno napadené rozhodnutí a veškerý předložený spisový materiál v dané věci a bylo konstatováno, že rozkladem napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné, protože je nutné toto rozhodnutí zrušit a věc vrátit uvedenému správnímu orgánu k doplnění řízení a novému rozhodnutí. Správnímu orgánu I. stupně bylo uloženo, aby v rámci nového projednání věci vyzval oba navrhovatele ke specifikaci svého návrhu petitu tak, aby správní orgán mohl o něm rozhodnout. Dále byl správní orgán vyzván, aby posoudil, zda smluvními stranami uváděné ceny jsou nákladově orientované, jak požaduje § 55 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích.

Dne 31. srpna 2006 správní orgán prvního stupně oznámil pokračování v předmětném správním řízení a vyzval účastníky k vyjádření a předložení dalších návrhů a důkazů relevantních v daném správním řízení.

Po novém projednání věci vydal předseda Rady ČTÚ dne 6. 3. 2007 rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř., s tím, že:

- I. Návrh společnosti Vodafone Czech Republic a.s. na stanovení povinnosti společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. uzavřít se společností Vodafone Czech Republic a.s. dodatek č. 9 ke smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřené dne 20. prosince 2000 v navrženém znění dodatku č. 9, jako celku se zamítá.
- II. Návrh spol. T-Mobile Czech Republic a.s. na stanovení povinnosti společnosti Vodafone Czech Republic a.s. uzavřít se společností T-Mobile Czech Republic a.s. Dodatek č. 9 ke Smlouvě o propojení uzavřené dne 20. prosince 2000 v navrženém znění, jako celku se zamítá.
- III. Účastníci řízení jsou povinni uzavřít dodatek ke smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřené dne 20. prosince, který bude upravovat přenositelnost telefonních čísel, a to tak, že cena za přenesení telefonního čísla ze sítě T-Mobile Czech Republic a.s. do sítě Vodafone Czech Republic a.s. bude sjednána ve výši 588,- Kč bez DPH.
- IV. Návrh společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. na stanovení povinnosti společností Vodafone Czech Republic a.s. a T-Mobile Czech Republic a.s. vyrovnat si finanční rozdíl mezi vzájemnými úhradami, které za poskytování služby přenesení čísla (příp. číselného rozsahu) skutečně provedly do vydání tohoto rozhodnutí, se zamítá.
- V. Účastníkům řízení se ukládá splnit povinnost uloženou v části III. výroku rozhodnutí do 30 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí.
- VI. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo v zákonné lhůtě opětovně napadeno rozklady ze strany obou účastníků řízení.

Spol. T-Mobile ve svém rozkladu proti předmětnému rozhodnutí především namítla, že o sporné části Dodatku č. 9 týkající se sporu o zařazení popisu procesu přenesení čísla do Smlouvy správní orgán vůbec ve výroku napadeného rozhodnutí nerozhodl, přestože v odůvodnění rozhodnutí se problémem zabíral. Spol. Vodafone, ve shodě se společností T-Mobile, nesouhlasila s tím, že správní orgán nemůže svým rozhodnutím nahradit smlouvu, nebo dodatek ke smlouvě o propojení. K ceně za přenesení čísla ze sítě společnosti T-Mobile do sítě společnosti Vodafone ve výši 588,- Kč bez DPH pak namítla, že tato cena nebyla stanovena v souladu s ustanovením čl. 13 opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3. Vzájemné úhrady by měly být podle jejího vyjádření symetrické.

Důvodem může být to, že správní orgán při výpočtu předmětné ceny uznal i náklady, které přímo nesouvisí se zpracováním objednávky, byly nadhodnocené a byla uznána příliš velká část určité nákladové položky.

Rada ČTÚ přezkoumala soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy a rovněž tak jeho správnost, z hlediska námitek obou odvolatelů. Dále pak i z hlediska naplnění právních a věcných závěrů vyslovených Radou ČTÚ v souvislosti s důvody zrušení původního prvostupňového rozhodnutí týkajících se stanovení nákladové orientace ceny podle § 55 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích, její odůvodněnosti obecným vzorcem s jednoznačně stanovenými vstupními údaji tak, aby o její transparentnosti nebylo pochyb.

Oba účastníci správního řízení ve svých návrzích a dále v průběhu řízení ve svých vyjádřeních specifikovali sporné body, a to zejména žádali o určení ceny za službu přenosu telefonních čísel mezi smluvními stranami. K takto určené ceně bylo konstatováno, že má odrážet pouze přírůstkové náklady spojené se zpracováním konkrétní objednávky, což z obecného vzorce, který byl použit pro její výpočet, nevyplývalo. Byl proto vysloven závěr, že je nutné se znovu zabývat kalkulací ceny, prověřit nákladové položky a vyřadit takové náklady, které není nezbytně nutné vynaložit pro zajištění přenositelnosti čísla jednotlivé objednávky. Tato cena ve výsledku by neměla odrazovat účastníky od využívání přenositelnosti telefonních čísel.

Co se týká účelu samotného správního řízení, bylo konstatováno, že napadeným rozhodnutím nebyl tento účel naplněn, neboť z jeho výsledku není zjevné, že by k uzavření sporného dodatku mohlo dojít. Z vyjádření účastníků řízení bylo v průběhu řízení zjistitelné, které části dodatku lze považovat za sporné. Pokud nebylo možno vyhovět návrhu jako celku a sporné body byly specifikovány, a zároveň bylo konstatováno, že některé části dodatku, který byl obsahem návrhu, jsou v rozporu s platnou právní úpravou (zejména v zákoně o elektronických komunikacích a opatřeních obecné povahy), bylo na místě tento rozpor se zákonem odstranit.

Vzhledem k tomu, že vady rozhodování nebylo možno v rámci řízení o rozkladu z důvodu zachování dvouinstančnosti správního řízení odstranit, v souladu s § 59 odst. 3 písm. b) správního řádu Rada ČTÚ rozhodla rozkladem napadení rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k novému projednání za účelem odstranění shora naznačených vad správního rozhodování a k vydání nového rozhodnutí. Při novém rozhodovacím procesu byl pak správním orgán I. stupně právním názorem odvolacího orgánu zavázán.

Dnem 20. 7. 2007 pokračoval správní orgán v projednávání správního řízení v předmětné věci. Účastníkům řízení byla uložena povinnost předložit detailní nákladovou kalkulaci ceny za přenesení čísla, prokázat návaznost na výsledky v oddělené evidenci za rok 2006 a vyjádřit se ke společnému řešení a specifikaci nákladů za společné řešení.

Správní orgán I. stupně v tomto správním řízení posuzoval oba návrhy, u kterých byly v průběhu správního řízení definovány sporné body. Klíčovým sporným bodem byla úprava ceny za přenos telefonního čísla včetně způsobu jejího výpočtu. Dalším specifikovaným sporným bodem je zařazení popisu procesu přenesení čísla do nového článku 1.12 Přílohy B Smlouvy a s tím i souvisejících definic uvedených v článku 4 těla Dodatku č. 9 podle návrhu společnosti Vodafone. Konečně třetím specifikovaným sporným bodem je finanční vyrovnání rozdílu mezi vzájemnými úhradami a cenami podle rozhodnutí zpětně od 15. 1. 2006, které si nárokovala společnost T-Mobile.

Po novém projednání věci vydal předseda Rady ČTÚ dne 25. 3. 2008 rozhodnutí čj. 44 398/2005-610/XXVI.vyř., s tím, že:

- I. Návrh společnosti Vodafone Czech Republic a.s. na stanovení povinnosti společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. uzavřít se společností Vodafone Czech Republic a.s. dodatek č. 9 ke smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřené dne 20. prosince 2000 v navrženém znění dodatku č. 9, jako celku se zamítá.
- II. Návrh spol. T-Mobile Czech Republic a.s. na stanovení povinnosti společnosti Vodafone Czech Republic a.s. uzavřít se společností T-Mobile Czech Republic a.s. Dodatek č. 9 ke Smlouvě o propojení uzavřené dne 20. prosince 2000 v navrženém znění se zamítá.
- III. Účastníci řízení jsou povinni uzavřít dodatek ke smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřené dne 20. prosince, který bude upravovat přenositelnost telefonních čísel, a to tak, že sporné body, které byly předmětem tohoto řízení, budou upraveny následovně:
 - a) cena za přenesení telefonního čísla ze sítě společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. do sítě společnosti Vodafone Czech Republic a.s. bude sjednána ve výši 519,- Kč bez DPH a cena za přenesení telefonního čísla ze sítě společnosti Vodafone Czech Republic a.s. do sítě společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. bude sjednána ve výši 418,- Kč bez DPH.

b) Proces přenesení čísla bude, pokud se účastníci řízení nedohodnou jinak, upraven tak, jak je popsán v čl. 11 opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností čísel, ve znění pozdějších změn.

- IV. Návrh společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. na stanovení povinnosti společností Vodafone Czech Republic a.s. a T-Mobile Czech Republic a.s. vyrovnat si finanční rozdíl mezi vzájemnými úhradami, které za poskytování služby přenesení čísla (příp. číselného rozsahu) skutečně provedly do vydání tohoto rozhodnutí, se zamítá.
- V. Účastníkům řízení se ukládá splnit povinnost uloženou v části III. výroku rozhodnutí do 30 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí.
- VI. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

K legislativnímu rámci předmětného sporu pak správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci.

Podle § 34 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích podnikatel zajišťující veřejnou telefonní síť je povinen zajistit, aby každý účastník veřejně dostupné telefonní služby poskytované na veřejné pevné nebo veřejné mobilní síti, který o to požádá, si mohl ponechat své telefonní číslo, popřípadě čísla nezávisle na podnikateli, který službu poskytuje. Podle odst. 4 uvedeného ustanovení technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností telefonních čísel stanoví Úřad Opatřením obecné povahy. Podle § 136 odst. 14 zákona o elektronických komunikacích musí podnikatel zajišťující veřejnou mobilní telefonní síť splnit povinnost uvedenou v § 34 tohoto zákona nejpozději do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti Opatření obecné povahy specifikující technické podmínky.

Dne 27. června 2005 vydal ČTÚ Opatření obecné povahy, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností čísel. Opatření obecné povahy nabylo účinnosti dne 15. července 2005. Povinnost realizovat přenositelnost čísel ve veřejných mobilních telefonních sítích tedy byla stanovena nejpozději ke dni 15. ledna 2006. Podle čl. 17 Opatření obecné povahy, podnikatelé, kteří mají povinnost zajistit přenositelnost

telefonních čísel podle § 34 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, doplní, ve lhůtě 4 měsíců ode dne nabytí právní moci Opatření obecné povahy vzájemně uzavřené smlouvy o propojení jimi provozovaných veřejných telefonních sítí tak, aby obsahovaly nezbytné podmínky pro zajištění přenositelnosti čísel v souladu se zákonem o elektronických komunikacích a Opatřením obecné povahy.

Podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích předseda Rady ČTÚ rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

K jednotlivým bodům článku 1.12 Přílohy B Smlouvy, jak je ve svém návrhu Dodatku č. 9 předložila společnost Vodafone, a s jejichž zařazením vyslovila společnost T-Mobile nesouhlas, se správní orgán I. stupně po jejich věcném posouzení v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně vyjádřil. K jednotlivým bodům uvedl, že jim nelze přisvědčit neboť buď směřují k úpravě opatření v části definice stanovené v předmětném OOP nebo se týkají oblasti, která je již upravena a přesně vymezena tímto OOP a nelze ji tímto rozhodnutím měnit ani doplňovat, popř. se jimi účastník řízení domáhá stanovení povinnosti, resp. takového postupu, které nejsou zakotveny v zákoně ani v opatření.

Při výpočtu ceny za přenesení čísla správní orgán I. stupně vycházel z ustanovení § 55 zákona o elektronických komunikacích, Opatření a rozhodnutí odvolacího orgánu čj. 29 348/2006-603/II.vyř. ze dne 28. 6. 2007. Správní orgán vycházel z nových kalkulací a dalších podkladů aktualizovaných za rok 2006 předložených společnostmi T-Mobile dne 16. 8. 2007 a Vodafone dne 19. 9. 2007. Při nahlížení do spisu před vydáním rozhodnutí byli oba účastníci řízení seznámeni s postupem správního orgánu při výpočtu ceny za přenesení čísla. Byl zároveň respektován názor odvolacího orgánu, že cena má odrážet pouze přírůstkové náklady spojené se zpracováním konkrétní objednávky a že je třeba obecný vzorec upravit tak, aby obsahoval náklady vynakládané na přenesení telefonního čísla podle čl. 11 Opatření, nikoli však náklady na společné řešení. Postup výpočtu ceny, jednotlivé vzorce a nákladové položky jsou detailně popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně vypočítal ceny za přenesení čísla za jednoduchou objednávku u společnosti T-Mobile na 519,- Kč, u společnosti Vodafone na 418,- Kč s tím, že takto stanovené ceny zahrnují účelně a efektivně vynaložené náklady, přiměřený zisk a zohledňují rizika. Jedná se o ceny, které účastníci řízení nesmějí překročit, avšak mohou si sjednat ceny nižší, než je stanoveno napadeným rozhodnutím.

Ke sporu o finanční vyrovnání rozdílu mezi vzájemnými úhradami a cenami podle rozhodnutí zpětně od 15. 1. 2006, které si nárokovala společnost T-Mobile, pak správní orgán zdůvodnil, proč nebylo možno tomuto požadavku vyhovět. V daném případě by se jednalo o vydání konstitutivního rozhodnutí správního orgánu s účinností ex tunc. Konstitutivní rozhodnutí, tedy rozhodnutí, které má zakládat či měnit práva a povinnosti, má ovšem určovat pro futuro, co je právem a co nikoli, co právem bylo. Charakteristické je tedy jeho působnost ex nunc.

Proti vydanému rozhodnutí uplatnili v zákonné lhůtě oba účastníci řízení rozklad.

Společnost T-Mobile Czech Republic a.s. je přesvědčena o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a z těchto důvodů podala v rozsahu jeho výrokové části II. až VI. rozklad. V odůvodnění svého rozkladu pak uvádí, že správní orgán neměl rozhodovat pouze o jasně definovaných sporných částech dodatku č. 9, ale svým rozhodnutím měl uložit povinnost k uzavření celého dodatku č. 9, samozřejmě včetně definovaných sporných částí v textaci závazně stanovené ve výroku rozhodnutí, aby tak nemohlo pro futuro docházet k účelovému vymezování dalších případných sporných částí efektivně bránících sjednání smlouvy/dodatku. Přestože správní orgán odmítá rozhodnout o návrzích účastníků řízení a tvrdí, že rozhoduje o tzv. sporných částech dodatku č. 9, ani toto nečiní důsledně a rozhoduje pouze o dvou ze tří vymezených sporných částí, přičemž spornou část navíc doplňuje o část nespornou (o cenu za přenesení telefonního čísla ze sítě spol. Vodafone), která byla oběma účastníky odsouhlasena (viz zápis z jednání ze dne 5. 12. 2005). Závěr odvolacího orgánu, že v novém projednání věci a rozhodnutí je třeba se vypořádat s reciprocitou ceny, neměl být rozhodně vykládán jako pokyn pro stanovení v rozhodnutí cen obou, tedy stanovit cenu spornou i nespornou, byť se společnost Vodafone pod záminkou požadavku na stanovení „reciproční ceny“ tohoto domáhá. Námitku absence pravomoci a příslušnosti správního orgánu rozhodnout o nesporné ceně opakovaně společnost T-Mobile vznášela, avšak správní orgán se s touto námitkou zcela opomenul vypořádat. Ke kalkulaci ceny pak T-Mobile uvádí, že správní orgán nepřistupoval metodicky shodně, jestliže odvolateli nezapočítal náklady na SFR vynaložených na úpravu síťových prvků ani náklady na úpravu dalších síťových prvků, kdežto společnosti Vodafone zcela shodné náklady do kalkulace započítal. Rovněž správní orgán pochybil, když proaktivně zvýšil prodloužení doby na zpracování objednávky za přenesení čísla, tedy manipuloval s důkazem předloženým spol. Vodafone v průběhu řízení za účelem umělého navýšení ceny, čímž byl porušen princip spravedlivého rozhodování. Jako zcela nesmyslné pak odmítá tvrzení správního orgánu, že Český telekomunikační úřad je nadán pravomocí k řešení sporů do budoucna, tedy spory již vzniklé není příslušný řešit, protože byl zamítnut návrh odvolatele na

stanovení povinnosti účastníkům řízení zpětně vyrovnat finanční rozdíl mezi vzájemnými úhradami, které za poskytování služby přenesení čísla skutečně provedly do vydání napadeného rozhodnutí. T-Mobile shrnuje, že rozhodnutí trpí četnými vadami, kdy i lhůta stanovená pro splnění povinnosti uložené ve výrokové části III. je stanovena jako velmi krátká a s ohledem na výše uvedené skutečnosti požaduje, aby bylo napadené rozhodnutí odvolacím orgánem v rozsahu výrokové části II. – VI. zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal.

Proti rozhodnutí uplatnila rozklad i společnost Vodafone Czech Republic a.s., která jej napadla vyjma výroku č. IV. a zejména uvedla, že oba účastníci řízení shodně konstatovali, že považují za nutné upozornit, aby správní orgán v probíhajících řízeních týkajících se sporů o uzavření dodatku ke smlouvě o propojení vydal rozhodnutí, kterým nahradí celý sporný dodatek ke smlouvě, nikoli pouze vybraná ustanovení označená jako sporná. Správní orgán však omezil sporné body na dva klíčové, a to na popis procesu přenosu telefonních čísel a stanovení ceny za přenos telefonního čísla. Tím, že správní orgán nerozhodl o celém dodatku, tj. nerozhodl způsobem který zajistí, že bude umožněno řádné poskytování přenositelnosti čísel, porušil svou zákonnou povinnost, kterou je nutno vykládat v souladu se směrnicí o univerzální službě, tj. povinnost rozhodovat o sporech tak, aby byl dosažen cíl směrnice, tj. fungující, efektivní přenositelnost. Správní orgán pochybil, když v rozhodnutí o sporu smluvních stran pouze požadoval, aby strany postupovaly v souladu s úpravou, která je obsažena v zákoně nebo v opatření obecné povahy, když právě o výkladu této úpravy je mezi smluvními stranami zjevně spor. Výrok III. b) rozhodnutí je navíc s ohledem na výše uvedené natolik neurčitý, že jej zřejmě není možné vůbec vykonat. V rámci plnění rozhodnutí velmi pravděpodobně obě strany předloží obdobně jako v průběhu předmětného správního řízení svůj návrh textu dodatku, a bude nutné zřejmě opět znovu určit, který z návrhů splňuje kritérium požadované ve zmiňovaném výroku III. b) Rozhodnutí, že „...proces přenesení čísla je v něm popsán tak, jak stanoví čl. 11 opatření“. Skutečnost, že všechny návrhy textu dodatku byly zamítnuty, není možné považovat za rozhodnutí sporu o povinnosti uzavřít dodatek smlouvy, která účastníkům řízení zjevně vyplývá z ustanovení čl. 17 odst. 2 OOP 10, popř. z § 34 zákona o elektronických komunikacích. Stanovenou cenu pak považuje za neoprávněně navýšenou a navíc asymetrickou, což otvírá prostor k podpoře neefektivního hospodaření operátorů s tím, že toto může mít zjevně negativní dopad nejen na hospodářskou soutěž, ale rovněž na koncového zákazníka. Rozhodnutí tudíž jako takové považuje za nezákonné a navrhuje jej zrušit a vrátit k novému projednání a rozhodnutí.

Uplatněné rozklady účastníků řízení byly předání k vyjádření vždy druhému z účastníků řízení, kteří na ně reagovali svým vyjádřením. V podstatných náležitostech pak zejména odkázaly na obsah vlastního rozkladu proti předmětnému rozhodnutí s tím, že veškeré zásadní argumenty jsou v tomto rozkladu již uvedeny. Společnosti T-Mobile a Vodafone se v obecné rovině ztotožnily s tím, že správní orgán měl svým rozhodnutím uložit povinnost k uzavření dodatku č. 9 ve stanoveném znění. K požadavku symetrie cen však účastníci řízení zastávají zcela opačný názor, kdy Vodafone od počátku požaduje cenu jednotnou, symetrickou za recipročně poskytovanou službu zajištění přenositelnosti telefonních čísel mezi sítěmi účastníků řízení, avšak T-Mobile tento názor odmítá. Mimo jiné pak T-Mobile uvádí, že jednoznačně souhlasí se zahrnutím pouze přírůstkových nákladů na realizaci a zpracování objednávek přenesení čísla do ceny služby přenesení čísla a sám pouze tyto náklady do své kalkulace zahrnul. Náklady na společné řešení nebyly použity a byly vyloučeny i všechny nákladové položky, které se vztahovaly k tzv. distribuovanému společnému řešení. Dle názoru T-Mobile se spol. Vodafone dopouští účelové interpretace přírůstkových nákladů v tom smyslu, že mezi přírůstkové náklady řadí pouze tzv. „operational cost“ na realizaci jediné dané objednávky, ale nikoliv přírůstkové fixní náklady. Závěrem uvádí, že společnost Vodafone účelově klade naprosto zavádějící otázky s cílem zamlžit podstatu problému.

Předseda Rady ČTÚ neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu orgánu. Podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady ČTÚ rozhoduje Rada ČTÚ.

Rada ČTÚ přezkoumala soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, a rovněž tak jeho správnost z hlediska námitek obou odvolatelů. Dále pak i z hlediska naplnění právních a věcných závěrů vyslovených Radou ČTÚ v souvislosti s důvody zrušení předchozího prvostupňového rozhodnutí.

Rada ČTÚ na tomto místě konstatuje, že se ztotožnila s výrokem napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně provedl dokazování v potřebném a dostatečném rozsahu, aby mohl ve věci rozhodnout. Provedené důkazy byly správně vyhodnoceny a učiněná skutková zjištění byla i po právní stránce správně posouzena a odůvodněna. Nebyly zjištěny žádné vady napadeného rozhodnutí ani řízení, které mu předcházelo.

K jednotlivým námitkám v rozkladech účastníků řízení je možno uvést následující.

K námitce Vodafone, podle níž správní orgán I. stupně rozhodl pouze o některých sporných bodech, čímž fakticky nedošlo k vyřešení sporu, s tím, že v budoucnu z tohoto důvodu vůbec nemusí dojít k uzavření předmětného dodatku, Rada ČTÚ uvádí následující.

Rada ČTÚ se na tomto místě plně ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, který k navrhovanému znění jednotlivých navržených bodů článku 1.12 přílohy B smlouvy a s tím souvisejících definic uvedených v článku 4 těla Dodatku č. 9 uvádí, že nelze v daném případě zasahovat (viz. bod 1) do definice služby přenesení čísla provedené v čl. 2 písm. a) OOP 10, ani cestou rozhodnutí individuálního sporu ukládat povinnosti, které nejsou zakotveny v zákoně ani v OOP 10, případně pro strany sporu závazně stanovit postupy, jdoucí nad rámec procesů popsanych v OOP 10. Případné obsahové duplikace ustanovení OOP 10 je pak třeba označit za nadbytečné.

Rada ČTÚ na tomto místě považuje za nutné podotknout, že celá řada navrhovaných ujednání rozšiřuje či zpřísňuje limity stanovené OOP 10, přičemž lze konstatovat, že požadavek jedné strany na zpřísnění takto stanovených limitů, nelze řešit prostřednictvím sporu podle § 127 zákona o elektronických komunikacích. Oprávnění k rozhodování sporů podle § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích v žádném případě nezakládá volné uvážení správního orgánu v ukládání povinností stranám sporu bez ohledu na pozitivní právo.

Rada ČTÚ nesouhlasí s názorem Vodafone, podle něhož rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje takové řešení otázky, která je předmětem řízení, které by vyloučilo pochybnosti o právech a povinnostech stran a které by bylo vykonatelné.

Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se kterým se Rada ČTÚ plně ztotožňuje, jasně vyplývá zamítnutí návrhu Vodafone na stanovení povinnosti T-Mobilu uzavřít s Vodafone dodatky ke smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí, uzavřené dne 20. 12. 2000, ve znění doručeném správnímu orgánu návrhem na zahájení správního řízení.

Z výroku správního orgánu I. stupně, jakož i z následného odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že uvedený spor se nepohybuje v rámci práv a povinností stanovených zákonem, potažmo OOP a z větší části směřuje k rozšíření a zpřísnění těchto povinností nad takto vymezený rámec. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, týkající se požadavku na stanovení podrobností procesu přenesení čísla, nelze vykládat jinak, než tak, že správní orgán I. stupně odmítl formou rozhodování individuálního sporu podle § 127 zákona o elektronických komunikacích uložit stranám sporu povinnosti

nad rámec zákona a OOP 10. Jinými slovy, správní orgán takto konstatuje, že požadavky Vodafonu na takovéto rozšíření povinností stran nad rámec OOP 10 nemají oporu v zákoně ani v OOP 10.

K jednotlivým bodům článku 1.10 přílohy B smlouvy lze v plné míře odkázat na vyčerpávající odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které se této problematice věnuje na stranách 12-17.

K otázce rozsahu oprávnění správního orgánu nahrazovat dohodu účastníků řízení ve věci stanovení procesu přenesení čísel je třeba konstatovat, že správní orgán je při stanovování povinností i rozhodování sporů za všech okolností vázán zákonem. Pokud pro rozhodnutí sporu nelze nalézt konkrétní vodítko v určitém ustanovení zákona či OOP, tak jako je tomu například v případě stanovení cen za přenesení čísla (viz. § 55 ZEK), nelze tento „nedostatek“ zákona překlénout výkladem, či ho nahradit volným uvážením správního orgánu. Správní orgán se ve svém rozhodování nemůže pohybovat v právním vakuu. Samotné zmocnění k rozhodnutí sporu, nemůže být vykládáno tak, že je správnímu orgánu umožněno volně diktovat povinnosti účastníkům řízení. Na tomto místě je třeba podotknout, že pokud dochází před správním orgánem k rozhodování sporu, vždy musí existovat určitá referenční norma či skupina norem, jejímž prostřednictvím je možno spor posoudit.

Za typický obsah sporu ve smyslu § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích lze nepochybně označit situaci, kdy se strany sporu nedokáží shodnout na výši cen, k jejichž stanovení má dojít postupem podle § 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Za spor v pravém smyslu nicméně nelze označit situaci, kdy jedna ze stran sporu požaduje, aby byly rozhodnutím správního orgánu uloženy stranám povinnosti nad rámec zákona či OOP, které nejsou k realizaci přenositelnosti čísla nezbytně nutné. Takové ujednání je plně ponecháno na svobodné vůli smluvních stran a správní orgán nemůže takový projev vůle v rámci rozhodování „kontraktačního“ sporu nahradit.

Pokud určitá povinnost není upravena zákonem či OOP, nelze hovořit o její specifikaci rozhodnutím sporu, jak činí Vodafone na str. 5 odst. 2 rozkladu.

Společnost Vodafone dále nesouhlasí s výrokem III. b) rozhodnutí (popis přenosu tel. čísel), neboť tento výrok je podle ní neurčitý, čl. 11 OOP 10 nestačí k vyřešení tohoto sporu a tento výrok tudíž není možné podle názoru společnosti Vodafone vykonat. Správní orgán měl podle názoru společnosti Vodafone povinnost rozhodnout o sporu tak, aby stanovil, jakým způsobem má být plněno OOP 10.

Vodafone dále namítá, že v České republice neexistuje efektivní přenositelnost čísel a mimo jiné, i k naplnění je proto nutné podrobně stanovit jednotlivé kroky, a to zřejmě právě ve smlouvách o propojení, přičemž sám čl. 11 OOP 10 není dostatečný k tomu, aby byly dosaženy cíle směrnice a celý proces tak musí být stanoven podrobněji v rámci rozhodnutí správního orgánu.

K argumentu Vodafone, podle něhož úprava procesu přenesení čísla podle čl. 11 OOP 10 nemůže vést k tomu, aby spor mezi smluvními stranami byl vyřešen takovým způsobem, aby byly co nejlépe dosaženy cíle směrnice o univerzální službě a že vzhledem k objektivní neexistenci efektivně fungující přenositelnosti čísel je nutno podrobně stanovit jednotlivé kroky procesu přenesení a související povinnosti operátorů, Rada ČTÚ uvádí, že není patrné z čeho Vodafone dovozuje neexistenci efektivně fungující přenositelnosti čísel v České republice, neboť tento svůj argument Vodafone ponechává pouze v rovině ničím nepodloženého tvrzení. Stejně tak z argumentace Vodafone nevyplývá žádná skutečnost, ze které by bylo možno dovozovat, že úprava procesu přenesení čísla v čl. 11 OOP 10 není dostačující k efektivnímu fungování přenášení čísel. Na tomto místě je třeba doplnit, že za období od 15. 1. 2006 (od kdy byla v České republice zavedena přenositelnost čísel ve veřejné mobilní telefonní síti) do 31. 12. 2007, bylo v České republice přeneseno více než 300.000 čísel, nelze tak v žádném případě hovořit o neexistenci efektivní přenositelnosti.

K otázce způsobu, kterým správní orgán I. stupně rozhodl o povinnosti uzavřít dodatek ke Smlouvě o propojení v části týkající se procesu přenesení čísla, kde ve výroku rozhodnutí stanovil, že tento proces bude, pokud se účastníci řízení nedohodnou jinak, upraven tak, jak je popsán v čl. 11 opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností čísel, ve znění pozdějších změn, dále uvádí Rada ČTÚ následující.

Odkaz správního orgánu na ustanovení čl. 11 OOP 10 lze považovat za zcela odpovídající způsob řešení sporu. Uvedené ustanovení upravuje procesy přenášení čísel mezi mobilními operátory natolik podrobně, že může samo o sobě sloužit jako podklad umožňující realizaci služby přenositelnosti bez své další smluvní specifikace v podobě, jak ji ve svém návrhu dodatku č. 9 navrhuje v jednotlivých bodech čl. 1.10 přílohy B smlouvy, Vodafone.

K této námitce je nutno uvést, že čl. 11 OOP 10 upravuje popis přenosu telefonních čísel dostatečně a přesně, možné zpřesnění tohoto procesu ponechal správní orgán na smluvní dohodě účastníků řízení. V praxi jsou telefonní čísla účastníků přenášena již od

15. 1. 2006 (viz. výše) a přenositelnost je zde zajištěna, správní orgán tedy nesouhlasí s názorem Vodafone, že navrhovaná úprava je nezbytnou podmínkou zajištění přenositelnosti čísel v souladu se zákonem o elektronických komunikacích a OOP 10, respektive k realizaci cílů směrnice.

Text čl. 11 OOP 10 přes svou konkrétností umožňuje operátorům určitou smluvní volnost za účelem případné smluvní konkretizace jednotlivých kroků procesu přenesení. Tato konkretizace nicméně není k realizaci procesu přenesení čísel nezbytná, a proto za situace, kdy operátoři této možnosti nevyužijí, případně za situace, kdy jeden z operátorů odchylnou dohodu zablokuje, neexistuje faktická překážka k uzavření smlouvy (dodatku), neboť sám text OOP 10 upravuje celý proces dostatečně konkrétně. Výrok III b) rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tak třeba vykládat tak, že pokud nedojde mezi stranami sporu k dohodě konkretizující jednotlivá práva a povinnosti operátorů (avšak pochopitelně vždy v rámci stanoveném OOP 10), je povinností stran sporu v případě sporných otázek postupovat přesně podle příslušných ustanovení OOP 10. Tímto výrokem je spor mezi Vodafone a T-Mobile v této části jednoznačně vyřešen. Správní orgán neomezuje smluvní svobodu stran sporu, zároveň však konstatuje, že případný spor, jehož předmětem má být sjednání podmínek nad rámec OOP 10, nepovažuje za důvod k neuzavření dodatku smlouvy.

Rada ČTÚ na tomto místě odmítá i argument Vodafone, který uvádí, že OOP 10 bylo stranám sporu známo již na počátku smluvních jednání, a přesto nestačilo k vyřešení jejich sporu. Na tomto místě Rada ČTÚ konstatuje, že z výroku III b) jednoznačně vyplývá, že v případě, že nedojde k odlišné dohodě, je za rámec práv a povinností stran sporu třeba považovat ustanovení OOP 10, týkající se úpravy procesu přenesení čísel, bez potřeby jeho dalšího smluvního upřesnění.

Odkaz na čl. 11 OOP 10 ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není návodem pro další smluvní jednání, ale rozhodnutím sporu. Věta „proces přenesení čísla bude upraven tak, jak je popsán v čl. 11 OOP 10“ evidentně nedává žádný prostor k dalším spekulacím o právech a povinnostech jednotlivých stran, což vyplývá i z předchozího odstavce. S tímto odkazem pak lze odmítnout i tvrzení Vodafone že výrok III b) neobsahuje řešení otázky, nýbrž pouze ustanovení, podle nichž má být tato otázka stranami sjednána.

Pokud správní orgán ve svém rozhodnutí uvede frázi „pokud se nedohodnou jinak“, nelze tuto frázi v žádném kontextu vykládat tak, že zahrnuje i situaci, kdy si strany upraví svá vzájemná práva a povinnosti v rozporu se zákonem či OOP. Tato fráze se pochopitelně

vztahuje pouze k realizaci obecných dispozičních oprávnění stran, jakýkoliv jiný výklad této věty pak Rada ČTÚ považuje za nepřijatelný a účelový.

K otázce stanovení ceny za přenesení Vodafone na prvním místě uvedl, že cena byla správním orgánem I. stupně stanovena v rozporu se závaznými právními názory Rady ČTÚ, jimiž byl správní orgán I. stupně vázán. V této souvislosti Vodafone obsáhle cituje část odůvodnění rozhodnutí Rady ČTÚ čj. 29 348/2006-603/II.vyř., kde Rada ČTÚ mimo jiné uvedla: „...Pokud (však) Vodafone požaduje ve svých četných podáních určit cenu za službu přenosu telefonního čísla, kterou hradí přejímající operátor opouštěnému operátorovi, pak jistě je z jeho pohledu rovněž sporná cena za přenesení telefonního čísla ze sítě Vodafone do sítě T-Mobilu, protože takto požaduje bez ohledu na to, který z účastníků řízení je opouštěným a který přejímajícím operátorem. V této souvislosti je tedy nutno rovněž zabývat se otázkou, zda-li by cena měla být stanovena recipročně, tedy zda-li oprávněné náklady vzniklé v souvislosti se zpracováním objednávky mohou být srovnatelné u obou účastníků správního řízení“.

Z takto formulovaného názoru Vodafone dovozuje, že Rada ČTÚ vyjádřila názor, že cena za přenesení telefonního čísla musí být v rámci předmětného správního řízení stanovena bez ohledu na to, kdo je opouštěným a kdo přejímajícím operátorem, tedy zjevně jako cena reciproční a symetrická, a to se zohledněním oprávněných nákladů obou účastníků. Vodafone dále uvádí, že rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně, konkrétně jeho výrok III. písm. a) je s tímto požadavkem zjevně v přímém rozporu. Stanovení asymetrické ceny považuje Vodafone za zcela zjevně v rozporu nejen s požadavkem Rady ČTÚ, nýbrž i s požadavky zákona o elektronických komunikacích na zajištění nediskriminačního a transparentního konkurenčního prostředí. Tímto způsobem stanovení ceny je negativně postihován efektivnější a zákazníky preferovaný operátor. Vodafone dále zdůrazňuje, že symetričnost cen nevylučuje jejich nákladovost.

V této souvislosti Rada ČTÚ uvádí, že z hlediska gramatického i sémantického výkladu výše citované věty z odůvodnění rozhodnutí Rady ČTÚ čj. 29 348/2006-603/II.vyř., stejně jako z jejího kontextu, jednoznačně vyplývá, že tato věta byla přímou reakcí na skutečnost, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 6. 3. 2007 čj. 44 398/2005-610/XVIII.vyř., rozhodl v souvislosti s určením ceny za přenesení čísla (pouze) o tom, že oba účastníci řízení jsou povinni uzavřít dodatek, který bude upravovat přenositelnost telefonních čísel, a to tak, že cena za přenesení telefonního čísla ze sítě T-Mobile do sítě Vodafone bude sjednána ve výši 588,- Kč bez DPH.

Vodafone toto rozhodnutí napadl mimo jiné s odůvodněním, že bylo rozhodnuto pouze o ceně za přenesení čísla ze sítě T-Mobile do sítě Vodafone, která je však odlišná od té, kterou sám požaduje a nezohledňuje tak požadavek na stanovení jednotné symetrické ceny za recipročně poskytovanou službu. Vodafone od počátku požaduje, a vždy i v průběhu jednání se společností T-Mobile o podmínkách dodatku č. 9 k propojovací smlouvě mezi účastníky řízení požadoval, jednotnou symetrickou cenu, což dokládá skutečnost, že v návrhu Vodafone na zahájení správního řízení byla v otázce placení ceny použita formulace „přijímající operátor zaplatí opouštěnému operátorovi cenu..“

V tomto kontextu nelze výše zmíněnou větu z rozhodnutí Rady ČTÚ vykládat jinak, než jako závazný pokyn správnímu orgánu I. stupně, podle něhož musí být v dalším rozhodnutí stanovena cena hrazená za přenesení telefonního čísla ze sítě Vodafone do sítě T-Mobile, i cena hrazená za přenesení telefonního čísla ze sítě T-Mobile do sítě Vodafone. V žádném případě však nelze dovozovat, že by tento pokyn ukládal správnímu orgánu I. stupně stanovit tyto ceny v jednotné výši.

K otázce zvážení srovnatelnosti nákladů u obou účastníků správního řízení Rada ČTÚ uvádí, že správní orgán I. stupně pro stanovení cen použil u obou mobilních operátorů stejný vzorec a stejné principy pro stanovení nákladů vynaložených na procesy zpracování objednávky na přenesení čísla. Ceny byly správním orgánem I. stupně stanoveny na základě věcně srovnatelných nákladů, což dokládá i srovnatelná výše cen. Proti původním požadovaným cenám účastníků řízení došlo k významnému přiblížení jejich úrovně. Aplikaci principu srovnatelných nákladů nelze ztotožňovat s imperativem stanovit stejnou cenu pro oba dotčené operátory.

K názoru Vodafone, že stanovení asymetrických cen je v rozporu s požadavky zákona o elektronických komunikacích na zajištění nediskriminačního a transparentního konkurenčního prostředí, Rada ČTÚ uvádí, že dle jejího názoru jsou obě výše zmíněné hodnoty zajištěny v první řadě prostřednictvím aplikace stejné metody kalkulace cen za přenesení. V této souvislosti Rada ČTÚ dodává, že samotné stanovení symetrických cen nelze považovat za záruku vytvoření nediskriminačního prostředí. Stanovení symetrických cen by zamezilo možnosti zohlednění objektivních odlišností mezi jednotlivými poskytovateli služeb elektronických komunikací a výsledný efekt takového postupu by mohl být z hlediska potřeby zajištění nediskriminačního prostředí kontraproduktivní.

Stanovení individuálních asymetrických cen zajišťuje rovné podmínky pro oba účastníky řízení v úhradě vynaložených nákladů za stejné časové období. Stanovené nákladově orientované ceny za přenesení čísla se váží k naturální jednici, tj. jednomu

přenesenému číslu a vyjadřují individuální náklady vynaložené na tuto jednici. Výpočet respektuje fakt, že po pěti letech se vynaložené náklady týkající se přenesení čísla od opouštěného operátora uhradí v cenách za přenesení čísla. Tímto způsobem je zabráněno spekulativnímu chování operátorů, kteří by při stanovení jednotné symetrické ceny neměly zajištěnou návratnost vynaložených nákladů a hrozilo by tak poddimenzování a nedostatečné technické zabezpečení procesu přenositelnosti na úkor kvality, nebo naopak stav, kdy by docházelo k diskriminaci určitých operátorů tím, že by jejich účelně vynaložené náklady byly uhrazeny za nepřiměřeně dlouhé období.

Stejně tak pokyn Rady ČTÚ formulovaný rovněž v rozhodnutí čj. 29 348/2006-603/II.vyř., kterým Rada ČTÚ uložila správnímu orgánu I. stupně, aby se zabýval otázkou, zda-li by cena měla být stanovena recipročně, tedy zda-li oprávněné náklady vzniklé v souvislosti se zpracováním objednávky mohou být srovnatelné u obou účastníků správního řízení, rovněž nelze vykládat jako projev názoru Rady ČTÚ, podle něhož mají být ceny za přenesení čísel stanoveny jako symetrické, nýbrž pouze jako formulování jedné z otázek, kterými se musí správní orgán I. stupně při svém rozhodování zabývat.

Na základě prověření individuálních kalkulací předložených mobilními operátory dospěl ČTÚ k individuálním cenám za přenesení, které do značné míry odstranily počáteční rozdíly mezi cenami požadovanými účastníky řízení (T-Mobile požadoval původně částku 1.615,- Kč, Vodafone částku 65,- Kč).

Stanovením rozdílných cen pro oba účastníky řízení byla zohledněna skutečnost, že každý operátor má jinou výši ekonomicky oprávněných nákladů efektivně a účelně vynaložených na zpracování objednávky přenášeného čísla, které vstupují do nákladově orientované ceny za přenesení čísla v souvislosti s individuálními reálnými podmínkami každého operátora.

K otázce stanovení výše ceny Vodafone odkazuje opětovně na odůvodnění rozhodnutí Rady ČTÚ čj. 32 122/2007-603 ze kterého cituje následující pasáž: "...tato cena má odrážet pouze přírůstkové náklady spojené se zpracováním konkrétní objednávky... Je proto nutné znovu se zabývat kalkulací cen a (tento) obecný vzorec upravit tak, aby obsahoval náklady vynakládané na přenesení čísla podle čl. 11 OOP 10, nikoliv však náklady na společné řešení".

S ohledem na výše uvedené a na další stanoviska Rady ČTÚ Vodafone považuje za zřejmé, že do ceny za přenesení telefonního čísla je možné zahrnovat výlučně ty náklady, které přímo vstupují do procesu realizace zpracování konkrétní objednávky na přenesení

telefonního čísla jakožto tzv. „přirůstkové náklady“, tedy takové náklady, kterým by se operátor vyhnul, nebýt realizace dané objednávky na přenesení telefonního čísla.

Rada ČTÚ shledala, že správní orgán I. stupně vycházel při výpočtu cen za přenesení čísla ze sítě společnosti T-Mobile z nové kalkulace a dalších podkladů aktualizovaných za rok 2006, předložených T-Mobile dne 16. srpna 2007. Náklady na společné řešení podle čl. 4 OOP č. 10 nebyly do kalkulace zahrnuty stejně, jako náklady na decentralizovanou (distribuovanou) část společného řešení. Tyto náklady byly společností T-Mobile vyčísleny samostatně a do kalkulace nevstupují. Náklady na decentralizované řešení společnost T-Mobile v předložené kalkulaci vyloučila jako 40 % podíl z nákladové položky Interní práce podpora administrace IT, včetně IVR – hlasový konverzant a informativní sms, která proto do kalkulace vstupuje podílem 60 %.

Zásahy správního orgánu I. stupně a úpravy proti kalkulaci, předložené společností T-Mobile dne 16. srpna 2007, byly zdůvodněny - viz str. 21/26 napadeného rozhodnutí.

Pro stanovení ceny za přenesení čísla nelze postupovat podle § 56 a 57 zákona o elektronických komunikacích jako v případě stanovení symetrické ceny za terminaci v mobilních sítích, kde je tato cena regulována na základě výsledků analýzy relevantního trhu. Způsoby regulace uvedené v § 58 zákona o elektronických komunikacích, které lze uplatnit pro stanovení ceny za terminaci v mobilních sítích, nelze uplatnit pro stanovení ceny za přenesení čísla, neboť pro určení ceny za přenositelnost je závazný postup podle § 55 odst. 1 a 2 tohoto zákona.

K této otázce Rada ČTÚ dále uvádí, že cena za přenesení čísla stanovená ve sporném řízení není klasickým regulačním opatřením, tj. rozhodnutím o ceně. Cena za přenesení čísla musí být podle § 55 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích nákladově orientována, zahrnovat efektivně a účelně vynaložené náklady, zajistit návratnost investic a zohlednit příslušná rizika.

Po přezkoumání kalkulace, provedené správním orgánem I. stupně, Rada ČTÚ konstatuje, že správní orgán I. stupně nepostupoval při provádění kalkulace v rozporu s principy stanovenými v předchozích rozhodnutích Rady ČTÚ a jednotlivé nákladové položky zahrnuté do provedené kalkulace lze označit za položky přímo související s procesem realizace zpracování konkrétní objednávky na přenesení telefonního čísla tak, jak je popsán v čl. 11 OOP 10 a vypočítaná cena tak věrně odráží náklady spojené s realizací tohoto procesu.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES o univerzální službě v čl. 30 odst. 2, tak i zákon o elektronických komunikacích v § 55 odst. 1 a 2 nařizuje pro přenositelnost telefonních čísel nákladovou orientaci cen. Správní orgán I. stupně postupoval při stanovení ceny za přenesení čísla v souladu se směrnicí i se zákonem o elektronických komunikacích. Po prověření individuálních nákladových kalkulací účastníků řízení stanovil individuální nákladově orientované ceny za přenesení čísla pro oba účastníky řízení, přičemž postupoval podle jednotné metodiky a do výpočtu byly zahrnuty pouze náklady efektivně a účelně vynaložené na zpracování objednávky podle jednotlivých procesů uvedených v čl. 11 OOP 10.

V čl. 11 OOP 10 jsou uvedeny procesy zpracování objednávky za přenesení čísla v mobilních sítích. Náklady vynaložené na tyto procesy vstupují do ceny za přenesení čísla. Tímto dochází k naplnění ustanovení § 55 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích. Stanovení dvou rozdílných cen není tudíž v rozporu s právním názorem Rady ČTÚ, protože je třeba respektovat, že každý operátor má jinou výši nákladových položek vstupujících do ceny, z jejich rozdílné výše nemůže být bez dalšího vyvozována neefektivita daného operátora, případně skutečnost, že do kalkulace byly zahrnuty i ceny, které s přenesením čísla nesouvisí.

Za přírůstkové náklady je v daném případě třeba považovat náklady spojené s praktickou realizací přenesení čísla u každého operátora. Za výchozí bod pro stanovení přírůstkových nákladů tak je třeba považovat počátek procesu realizace přenesení čísla u jednotlivých operátorů. Za vymezený úsek aktivity, ke kterému se přírůstkové náklady vztahují, je pak třeba chápat realizaci postupu podle čl. 11 OOP 10. Vzorec pro kalkulaci ceny byl z tohoto důvodu sestaven tak, aby zohlednil jak přírůstkové náklady vynaložené v souvislosti s obecným zajištěním procesu přenesení čísla (mimo nákladů spojených s tzv. společným řešením), tak náklady na realizaci jedné objednávky (tzv. operational costs). Takto vymezené přírůstkové náklady se pak odráží v konkrétní stanovené ceně za přenesení čísla.

Vodafone se dále dovolává skutečnosti, že ceny za přenesení telefonního čísla byly stanoveny v rozporu s pravidly vedení správního řízení, když Vodafone postrádá v odůvodnění rozhodnutí celou řadu odůvodnění závěrů, ze kterých správní orgán vycházel a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s některými návrhy a námitkami Vodafone.

Na prvním místě Vodafone uvádí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně postrádá jakékoliv odůvodnění, proč správní orgán postupoval v rozporu s právním názorem

odvolacího orgánu, když do kalkulace ceny za přenesení telefonního čísla zahrnul vedle přírůstkových nákladů rovněž fixní náklady, které navíc jsou zjevně součástí společného řešení a jak dospěl k jejich procentuálnímu ováhování.

K této otázce Rada ČTÚ dále uvádí, že Vodafone ve svém rozkladu, kde argumentuje, že součástí výsledné ceny jsou i některé fixní náklady, které jsou zjevně součástí společného řešení, tyto položky blíže nspecifikoval a pouze obecně odkázal na „různé systémové úpravy aj.“ Za této situace Rada ČTÚ konstatuje, že v předložených důkazů nenalezla žádné indicie potvrzující tuto domněnku Vodafone.

Na tomto místě je třeba znovu zopakovat, že po zhodnocení kalkulací provedených správním orgánem I. stupně lze konstatovat, že při výpočtu cen za přenesení čísla nebyly náklady na společné řešení podle čl. 4 OOP č. 10 do kalkulace T-Mobilu zahrnuty, stejně jako náklady na decentralizovanou (distribuovanou) část společného řešení a náklady za přenesení čísla pro nového zákazníka (tzv. port – in).

Odmítnout je tak na tomto místě třeba i tvrzení Vodafone, podle něhož správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s deklarovaným názorem, že cena za přenesení čísla nemůže fungovat jako prostředek k zajištění návratnosti veškerých investic, vynaložených na realizaci zákonem uložené povinnosti, a je proto naprosto na místě, když náklady spojené se společným řešením, náklady na hlášku a náklady na přenesení čísla pro nově příchozí zákazníky (port-in), které vznikly zavedením služby přenositelnosti čísel, budou mobilními operátory zahrnuty do ceny služeb poskytovaných všem koncovým uživatelům.

K otázce ováhování jednotlivých položek zahrnutých do kalkulace ceny Rada ČTÚ uvádí, že v případě krácení jednotlivých nákladů zahrnutých do kalkulace ceny za přenesení, bylo zkrácení jednotlivých položek uplatněných v kalkulaci odůvodněno na str. 21 napadeného rozhodnutí. Nákladovou položku IT konzultace byly započítány pouze z 50 % s odkazem na skutečnost, že tyto náklady se týkají zabezpečení přenesení čísel jak pro odcházející zákazníky (tzv. port-out), tak i pro nově příchozí zákazníky (tzv. port-in), které se do kalkulace ceny za přenesení nezapočítávají. V případě krácení nákladů na reklamace byl použit podíl 50% s ohledem na skutečnost, že nelze vycházet ze závěru, že všechny reklamace jsou podány neoprávněně.

K námitkám Vodafone, podle nichž rozhodnutí postrádá odůvodnění, proč správní orgán I. stupně zahrnované náklady dělil právě počtem přenesených čísel v období roku 2006 (ad II.), stejně jako odůvodnění, proč správní orgán I. stupně použil při výpočtu návratnosti investic jako posuzované období právě období 5 let, od kdy tato lhůta začíná

běžet (ad IV.), Rada ČTÚ uvádí, že ke stanovení posuzovaného období návratnosti investic na dobu pěti let došlo s ohledem na doby odepisování jednotlivých položek zahrnutých do kalkulace ceny za přenesení čísla. Zjištěné údaje byly z tohoto důvodu pro účely výpočtu vztaheny právě k období pěti let, vytvořenému vynásobením údajů zjištěným za rok 2006.

V době provádění kalkulace představovaly údaje za rok 2006 nejaktuálnější ucelené podklady, které měl ČTÚ k dispozici, z tohoto důvodu nebylo pro účely kalkulace možno použít podklady aktuálnější.

Vodafone dále zmiňuje (ad III.), že rozhodnutí postrádá odůvodnění, proč správní orgán ve stejném řízení ve kterém vychází z podkladů z roku 2006, použil pro stanovení přiměřeného zisku WACC ve výši 11,5 % podle opatření obecné povahy č. OOP/4 /02.2008-1, když toto opatření obecné povahy navíc nabývá účinnosti až 1. 7. 2008.

K otázce vhodnosti použití WACC ve výši 11,5 % podle opatření obecné povahy č. OOP/4/02.2008-1 Rada ČTÚ uvádí, že takto určená výše WACC vzhledem ke své aktuálnosti nejlépe odráží stávající poměry a reflektuje tak i skutečnost, že cena je určována směrem do budoucna. Rada ČTÚ k této otázce dále podotýká, že použití výše uvedeného OOP/4/02.2008-1 má v daném případě pouze podpůrný charakter, neboť ustanovení § 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích nestanoví žádnou závaznou metodu určení přiměřeného zisku.

Vodafone dále namítá (ad V.), že rozhodnutí postrádá jakékoliv odůvodnění, proč správní orgán považuje vyřízení reklamace za oprávněný náklad do kalkulace ceny, když s ohledem na ustanovení čl. 11 odst. 4 OOP 10 není ukončení smlouvy zjevně nezbytnou podmínkou pro přenesení telefonního čísla.

K otázce oprávněnosti zahrnutí nákladů na reklamace do ceny za přenesení se dle názoru Rady ČTÚ vyjádřil dostatečně podrobně již správní orgán I. stupně. Na tomto místě tak nezbyvá než zopakovat, že potřeba vyřizování reklamací vzniká jako vedlejší proces při zabezpečení přenesení čísla a k reklamacím by vůbec nedošlo, kdyby zákazník nechtěl přenést číslo. Zákazník musí být informován, proč nesplnil podmínky portace a podle čl. 11 opatření mu musí být nabídnuty další dvě možnosti autorizace během 7 následujících pracovních dní. Náklady na vyřízení reklamace nejsou náklady na ukončení smlouvy. Náklady na reklamace zahrnují pouze variabilní náklad na odbavení reklamujícího zákazníka, a to jen v těch případech, kdy k závadě (typicky k nepřenesení čísla) nedošlo z viny opouštěného operátora. Z tohoto hlediska je pak námitka Vodafone, který odkazuje na

skutečnost, že ukončení smlouvy není podmínkou pro přenesení čísla v souvislosti se zahrnutím nákladů na vyřizování reklamací do ceny za přenesení, irelevantní.

Na str. 10 bod vi) rozkladu proti rozhodnutí společnost Vodafone namítá, že předseda Rady ČTÚ se nevypořádal s předloženým stanoviskem Evropské komise v případě BE/2006/0433. K této připomínce je nutno uvést, že tento případ se netýká ceny za přenesení čísla, ale propojovacích poplatků hlasových hovorů v mobilních sítích. Správní orgán I. stupně se s touto připomínkou společnosti Vodafone vypořádal a v napadeném rozhodnutí čj. 44 398/2005-610 na str. 23 uvedl: „Společnost Vodafone poukazuje v souvislosti se symetrickou a reciproční cenou za přenesení čísla na stanovení ceny za terminaci v mobilních sítích. K tomu správní orgán uvádí, že cena za terminaci byla stanovena jako cena symetrická váženým průměrem za všechny tři mobilní operátory. Tato cena je regulovaná podle § 56 a 57 zákona o elektronických komunikacích na základě výsledků analýzy relevantního trhu č. 16 (ukončení volání (terminace) ve veřejné mobilní telefonní síti). A pro tuto regulaci je možno uplatnit způsoby uvedené v § 58 zákona o elektronických komunikacích, nikoliv však pro přenositelnost čísel. Cena za přenesení čísla je přímo řešena zákonem o elektronických komunikacích v § 55 odst. 1 a 2. Toto ustanovení stanoví, že cena musí být nákladově orientována, zahrnovat efektivně a účelně vynaložené náklady, zajistit návratnost investic a zohlednit rizika. Stanovením symetrické ceny za přenesení čísla by toto ustanovení nebylo naplněno“.

Rada ČTÚ neshledala napadené rozhodnutí ani v rozporu se stanoviskem Evropské komise v případě BE/2006/0433, ani rozsudkem Evropského Soudního Dvora č. C-438/04.

Hlavním předmětem řízení o předběžné otázce ukončeného rozsudkem Evropského Soudního Dvora č. C-438/04 byla otázka posouzení procesu nákladově orientovaného stanovování cen za propojení v souvislosti s poskytováním přenositelnosti čísel a rozdělování nákladů mezi operátory.

Řešený spor se týkal výkladu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002, o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) (Úř. věst. L 108, s. 33, Zvl. vyd. 13/29, s. 349, dále jen „rámcová směrnice“), jakož i směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002, o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (dále jen „směrnice o univerzální službě“).

Žádost o posouzení předběžné otázky byla v daném případě předložena v rámci sporu mezi Mobistar SA (dále jen „Mobistar“) a Institut belge des services postaux et des

télécommunications (Belgický institut pro poštovní a telekomunikační služby, IBPT), týkajícího se rozhodnutí IBPT ze dne 16. září 2003, kterým byly stanoveny náklady na zavedení, které platí přijímající mobilní telefonní operátor v případě převedení nebo přenesení čísla z jednoho operátora na jiného operátora¹.

Předmětem rozsudku Evropského Soudního Dvora č. C-438/04 tak bylo posouzení konformity implementace výše uvedených směrnic do belgického práva, respektive souladu aplikační praxe realizované na základě provedené implementace, se smyslem a obsahem těchto směrnic.

IBPT v daném případě stanovil náklady „na zavedení“ na základě konceptu „teoretických nákladů efektivního mobilního operátora“

Předmětem předběžné otázky formulované belgickým soudem byl v daném případě mimo jiné dotaz, zda lze postup správního orgánu, kterým dojde k ex ante stanovení maximálních cen za přenesení, považovat za postup v souladu s čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě.

Na tuto otázku ESD odpověděl tak, že čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě ukládá vnitrostátním regulačním orgánům povinnost zajistit, aby operátoři určili ceny v závislosti na nákladech, a kromě toho, aby ceny nebyly pro spotřebitele odrazující.

Jakmile je ověřeno, že ceny jsou stanoveny v závislosti na nákladech, poskytuje uvedené ustanovení vnitrostátním regulačním orgánům určitý prostor pro uvážení a posouzení situace a určení metody, která se jim zdá nejvhodnější pro zajištění účinné přenositelnosti tak, aby spotřebitelé nebyli odrazeni od využití této možnosti. Metoda spočívající v určení maximální ceny, jaká byla v projednávaném případě stanovena belgickými orgány, může být považována za slučitelnou s čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě.

S ohledem na výše uvedené úvahy formuloval ESD svůj závěr tak, že čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě nebrání přijetí takového vnitrostátního opatření, které stanoví předem a za pomoci teoretického modelu nákladů maximální ceny, které může požadovat předávající operátor po přijímajícím operátorovi z důvodu nákladů na zavedení, jestliže jsou

¹ Článek 18 královské vyhlášky ze dne 23. 9. 2002 o přenositelnosti čísel koncových uživatelů mobilních telekomunikačních služeb nabízených veřejnosti definoval náklady na zavedení jako „jednorázové dodatečné náklady způsobené převodem jednoho nebo více mobilních čísel, vzniklé nad rámec nákladů spojených s převodem zákazníků jinému operátorovi nebo poskytovateli mobilních služeb bez přenositelnosti čísel nebo spojených s ukončením poskytování služby“.

Podle článku 19 uvedené královské vyhlášky „náklady na zavedení pro účastnickou stanici nebo číslo stanoví IBPT na základě teoretických nákladů efektivního mobilního operátora. Částky stanovené IBPT pro pokrytí nákladů na zavedení pro účastnickou stanici nebo číslo jsou nákladově orientované“.

ceny stanoveny v závislosti na nákladech tak, že spotřebitelé nejsou odrazeni od využívání možnosti přenositelnosti.

Z rozhodnutí ESD, který potvrdil možnost symetrického určení cen za pomoci metody použité IBPT, nelze dovozovat požadavek směrnice na univerzální stanovení symetrických cen. Tato povinnost z výše citovaných ustanovení směrnic nevyplývá, možnost symetrického určení cen byla v daném případě konstatována spíše jako určitá výjimka.

K Vodafone dále zmiňovanému stanovisku Evropské komise BE/2006/0433 je třeba na prvním místě uvést, že se toto stanovisko netýká ceny za přenesení čísla, ale propojovacích poplatků hlasových hovorů v mobilních sítích. Závěry Evropské komise tak v tomto případě nelze bez dalšího vztahovat na otázku určení cen za přenositelnost čísel.

Evropská komise ve svém stanovisku uvádí, že ceny za terminaci by měly za normálních okolností být symetrické, přičemž případná asymetrie vyžaduje náležité zdůvodnění. Nutno podotknout, že toto stanovisko Evropské komise bylo vydáno v souvislosti s konkrétním případem, kde dle názoru Evropské komise došlo k nedostatečně odůvodněnému stanovení asymetrických propojovacích poplatků hlasových hovorů v mobilních sítích mezi jednotlivými poskytovateli služeb elektronických komunikací v Belgii.

Rada ČTÚ v této souvislosti uvádí, že principy vyslovené Evropskou komisí v tomto stanovisku nelze považovat za univerzálně aplikovatelné na všechny případy stanovení cen v souvislosti s poskytováním služeb elektronických komunikací a z rozdílné výše nákladově orientovaných cen nelze automaticky dovozovat neefektivitu operátora s vyššími náklady.

K připomínce Vodafone (písm. b) bod vii), podle něhož chybí odůvodnění, proč je výše ceny za přenesení telefonních čísel v České republice výrazně vyšší proti průměrné ceně za přenesení čísla účtované ve státech CEPT, která je prokazatelně nižší a má evidentně klesající tendenci, a proč je cena asymetrická, když v žádné jiné zemi CEPT takto stanovena není, Rada ČTÚ uvádí následující.

K danému argumentu je třeba na prvním místě konstatovat, že komparace stávajících cen v zemích CEPT se současnými cenami za přenositelnost v České republice není možná bez zohlednění bezprostředních příčin vývoje cen v zemích CEPT v uplynulých letech.

Na tomto místě je třeba zmínit zejména výši průměrných cen v zemích CEPT v době po zavedení možnosti přenositelnosti čísla, tedy v situaci více méně srovnatelné se stávajícím stavem v České republice. Ze zprávy Electronic Communication Committee (ECC) z roku 2003 o implementaci MNP v zemích CEPT „IMPLEMENTATION OF MOBILE

NUMBER PORTABILITY IN CEPT COUNTRIES" (ECC Report 31), vyplývá, že průměrná cena za přenesení čísla v roce 2003 účtovaná mezi mobilními operátory v zemích CEPT, kde proběhla implementace přenositelnosti čísel, se pohybovala v rozmezí od 10 € do 31 €, přičemž průměrná cena byla 22 €.

Při srovnání stávajících cen za přenositelnost v České republice s cenami prezentovanými v inovované zprávě ECC z roku 2005, která uvádí při rozmezí cen za přenos čísla v zemích CEPT od 0 € do 29 € průměrnou cenu za přenos čísla ve výši 12,80 €, je třeba jedním dechem dodat, že výsledná částka je ovlivněna skutečností, že ve Španělsku a v Litvě je přenositelnost realizována bez poplatků.

Aktuální relativně nepříznivý poměr průměrné ceny v zemích CEPT, uvedených ve výše citované zprávě, s aktuálními cenami za přenos čísel v České republice je pak do značné míry ovlivněn i kurzovním vývojem koruny vůči euru. Zatímco v roce 2005 byl průměrný kurz koruny vůči euru 29,784 Kč za 1 euro, pohybuje se v současné době kurz kolem 24 Kč.

Při srovnání cen stanovených v napadeném rozhodnutí s aktuálními informací zveřejněnými v roce 2008 (údaje za rok 2007) ve 13. implementační zprávě Evropské komise (ceny stanovené v ČR jsou nad evropským průměrem) lze, při použití v této zprávě zmíněného kurzu CZK/EUR 27,538 Kč konstatovat, že například sousední státy jako je Německo (21,61 €), nebo Slovensko (29,48 €) mají cenu za přenesení čísla vyšší (při použití výše uvedeného kurzu jsou ceny stanovené pro české operátory ve výši 18,85 € (519,- Kč) respektive 15,18 € (418,- Kč)) .

Z hlediska mezinárodního porovnání je vedle pořizovacích investičních nákladů významným faktorem z evropského pohledu nadprůměrné výše ceny za přenesení čísla v České republice klesající hodnota eura vůči koruně i vzhledem ke skutečnosti, že dodávky za technické zabezpečení zpracování objednávky přenášeného čísla (rozšíření a úprava stávajících systémů) se uskutečnily již v roce 2005, faktury byly propláceny za eura vysokým kurzem a v této výši vstupují do nákladů.

K výše uvedeným datům je pak v obecné rovině třeba zdůraznit zejména skutečnost, že přenositelnost čísel byla v jednotlivých zemích CEPT zaváděna v různých obdobích a při porovnání vývoje cen za přenesení čísla lze konstatovat, že ceny klesají v závislosti na délce poskytování této služby (podrobněji viz. níže u rozboru predikce budoucího vývoje cen za přenositelnost v České republice).

Tvrzení Vodafone, že cena za přenesení je stanovena ve všech ostatních zemích CEPT symetricky, je v rozporu se skutečností. Stanovení a používání asymetrických cen za přenesení čísla je ve státech CEPT zcela obvyklé. Pouze pro mezinárodní srovnání bývá pro konkrétní zemi použita jedna cena (často cena průměrná, případně cena majoritního operátora). Například v Německu byla pro mezinárodní porovnání použita průměrná cena 26 €, s tím, že se cena účtovaná operátory pohybuje v rozmezí 22,5 – 29,95 €. Z dalších zemí lze jmenovat Švédsko, kde přejímající operátoři platí cenu za přenesení čísla v rozmezí 4 – 24 €, ve Finsku 5 – 10 € nebo Rakousku 4 – 15 €, na Slovensku pak částku 500 – 1000 Sk. Lze předpokládat, že operátoři v některých zemích uzavřeli dobrovolně smluvní vztahy s použitím recipročních (či symetrických) cen bez zásahu vnitrostátních regulačních orgánů, nicméně z této skutečnosti nelze vyvozovat obligatornost stanovení recipročních (symetrických) cen.

Jediná známá země, kde byla národním regulačním orgánem stanovena symetrická cena za přenesení čísla pro všechny tři operátory, je Belgie. Tímto postupem se následně zabýval ESD v rozsudku C-438/04, z toho hlediska, zda se nejedná o překročení pravomocí belgického regulačního orgánu a porušení čl. 30 odst. 2 směrnice 2002/22 o univerzální službě – viz odůvodnění výše, (slova „nebrání přijetí“ použítá v rozhodnutí nelze vykládat jako doporučení k přijetí symetrického stanovení cen).

V této souvislosti je třeba doplnit, že v Belgii byla v porovnání s Českou republikou zcela odlišná situace na trhu mobilních služeb. V době řešení sporu tam existoval operátor v dominantním postavení, jehož podíl na trhu byl beze sporu více než 50 %, naproti tomu v České republice se v době zavedení přenositelnosti čísel mobilní operátor v dominantním postavení na trhu mobilních služeb nevyskytoval.

K závěrečným otázkám Vodafone formulovaným na str. 10 a 11 rozkladu Rada ČTÚ uvádí následující:

S ohledem na zvolenou metodu výpočtu ceny za přenesení je zřejmé, že stanovená cena se odvíjí od objemu nákladů vynaložených v závislosti na předpokládaném využití možnosti přenesení čísla. Technické prvky, procesy a systémy používané jednotlivými operátory jsou dimenzovány a konstruovány s ohledem na předpokládané množství přenesených čísel. Pokud by bylo přenášeno řádově více nebo naopak méně čísel, nevycházela by cena ze stávající nákladové kalkulace, výrazně by se lišila nákladová struktura, a tím v konečném důsledku i sama cena.

Odkaz na životní úroveň obyvatel České republiky není v daném případě na místě, neboť stanovená cena je cenou velkoobchodní a nelze ji posuzovat prostřednictvím kupní síly obyvatel České republiky.

Rada ČTÚ na tomto místě považuje za nutné znovu zdůraznit, že toto rozhodnutí ČTÚ není cenovým rozhodnutím, nýbrž pouze rozhodnutím směřujícím k nahrazení konsenzu účastníků řízení v rámci konkrétního sporu. Toto rozhodnutí nevyklučuje ani nemůže vyloučit budoucí dohodu účastníků řízení na odlišné ceně v závislosti na vývoji nákladů a počtu přenášených čísel.

V této souvislosti Rada ČTÚ uvádí, že z mezinárodního porovnání lze usuzovat, že cena za přenesení čísla v zahraničí má klesající tendenci v závislosti na době poskytování služby přenositelnosti čísel. Ve Velké Británii, kde byla přenositelnost zavedena v roce 1999, klesla cena z 29,04 € (tato hodnota platila ještě v roce 2005) na 0,83 €. Výrazný pokles je rovněž zaznamenán u Itálie, kde z původních 30 € (2002) cena klesla na 10,2 € (2005) a posléze na 9,7 €. Obdobný klesající vývoj lze očekávat i v České republice vzhledem k době návratnosti investic, která byla stanovena na pětileté období let 2006 až 2010.

K otázce povinnosti předsedy Rady ČTÚ, coby správního orgánu I. stupně, postupovat i ve sporném řízení v souladu s § 3 správního řádu a zjistit stav věci o němž nejsou důvodné pochybnosti, Rada ČTÚ uvádí, že v § 3 správního řádu je obecně definována zásada materiální pravdy, která se však ve sporném řízení prosazuje pouze v modifikované podobě zachycené v ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu. Správní orgán tak ve sporném řízení vychází zásadně jen z důkazů navržených samotnými účastníky řízení. Výjimka z této zásady platí pouze v případě potřeby ochrany veřejného zájmu.

Přes výše uvedené lze konstatovat, že v průběhu správního řízení byla shromážděna široká škála důkazů zahrnující jak podklady poskytnuté samotnými účastníky řízení, tak výše zmiňované implementační zprávy ECC a Evropské komise. Zjištěný skutkový stav byl v neposlední řadě komparován i s výše uvedenými závěry rozsudku ESD a stanoviskem Evropské komise. Shromážděné důkazy byly podrobně přezkoumávány, a to i prostřednictvím místního šetření. Zjištěný skutkový stav tak lze považovat za dostatečně úplný pro objektivní zhodnocení věci a rozhodnutí ve shodě se skutečným stavem věci.

Závěry správního orgánu I. stupně byly v odůvodnění rozhodnutí podrobně rozebrány a úvahy správního orgánu odpovídajícím způsobem popsány, o čemž dobře vypovídá již samotný rozsah napadeného rozhodnutí. Výše uvedené závěry byly v rámci řízení o rozkladu

pouze dílčím způsobem precizovány a okrajově doplněny ve světle jednotlivých argumentů Vodafonu a T-Mobilu, uvedených v jimi podaných rozkladech.

K výtce Vodafone, podle něhož chybí v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně odůvodnění cílů zákona o elektronických komunikacích a dotčené směrnice o univerzální službě Rada ČTÚ konstatuje, že předmětem sporného řízení není podrobné odůvodňování cílů zákona či evropské legislativy a smysl této námitky tak není v kontextu tohoto případu zřejmý.

K rozkladu společnosti T-Mobile je možno k námitce, že nebyla stanovena povinnost uzavřít dodatek v určitém znění, konstatovat obdobně jak uvedeno shora k totožné námitce společnosti Vodafone.

Společnost T-Mobile ve svém rozkladu dále namítá, že správní orgán rozhodl pouze o dvou ze tří sporných bodů, pouze o popisu přenosu telefonních čísel a o ceně, nikoli o zařazení některých definic souvisejících s popisem přenosu tel. čísel. K této námitce je třeba uvést, že předmětné definice přímo souvisí s popisem přenesení telefonních čísel, tyto definice pouze upřesňovaly procesy přenosu čísel. Tím, že správní orgán odmítl zařadit navrhovaný popis přenosu telefonní čísel do dodatku, nemělo smysl řešit tyto zpřesňující definice.

Společnost T-Mobile dále namítá, že správní orgán nesprávně ponechal některé položky v kalkulaci Vodafone, a naopak některé položky neoprávněně škrtil z kalkulace T-Mobile. K uvedenému je nezbytné uvést, že jednotlivé nákladové položky byly detailně zkoumány a posuzovány a v kalkulaci pak byly ponechány pouze ty, které s přenesením objednávky přímo souvisí, popřípadě byla ponechána poměrná část konkrétní nákladové položky podle míry přímé souvislosti s procesem přenesení objednávky. Dále byly kontrolovány i jednotlivé finanční doklady za dodání jednotlivých zařízení a bylo shledáno, že náklady nadhodnoceny nebyly, tedy že finanční doklady souhlasí s položkami v nákladové kalkulaci.

K připomínce společnosti T-Mobile, že správní orgán nepřístupoval ke kalkulaci ceny služby přenesení čísla poskytované účastníky řízení metodicky stejně, jestliže odvolateli do kalkulace nezapočetl náklady na SFR vynaložené na úpravu síťových prvků a úpravu dalších síťových prvků, kdežto společnosti Vodafone zcela shodné náklady do kalkulace započtl, Rada ČTÚ uvádí následující.

Správní orgán I. stupně při stanovení ceny za přenesení čísla ze sítě společnosti T-Mobile neshledal, že náklady SRF (Siemens) jsou z 50% vynaloženy na zpracování objednávky, tak jak uvádí společnost T-Mobile, ale že se jedná o náklady spojené pouze s vlastním provozem směřovaným na přenesené číslo, a proto náklady SRF do výpočtu nezahrnul. Konkrétně se jedná o náklady vynaložené na interní správu realizace volání, na směřování a vyhledání přenesených čísel. Náklady na vyhledání a správné směřování jsou podle čl. 14 OOP č. 10 zahrnuty v ceně za vyhledání čísla. Náklady na síťové prvky, započtené do ceny za přenesení čísla společnosti Vodafone, tyto náklady na vyhledání a správné směřování neobsahují, a tudíž se z hlediska metodiky nejedná o zcela shodné náklady.

K připomínce společnosti T-Mobile, že správní orgán manipuloval s důkazním materiálem společnosti Vodafone a časový údaj 1,31 min. přepočítal na 7,30 min., Rada ČTÚ uvádí, že správní orgán I. stupně upravoval podle jednotné metodiky předložené kalkulace obou účastníků řízení a tyto úpravy byly v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněny. Rada ČTÚ proto konstatuje, že neshledala manipulování s důkazy při výpočtu ceny za přenesení čísla u společnosti Vodafone. Správní orgán I. stupně na základě provedené vlastní státní kontroly upravil vstupní údaje do výpočtu ceny za přenesení čísla, které byly účastníkem řízení podhodnoceny. Vzhledem k tomu, že se jednalo o zjištěné a naměřené a ověřené hodnoty v rámci státní kontroly, lze tyto považovat za jediné správné.

Námítce společnosti T-Mobile Czech Republic a.s., že správní orgán sice odmítá rozhodnout o celém návrhu dodatku s odůvodněním, že může rozhodnout pouze o tzv. „sporných částech dodatku č. 9“, ani toto nečiní důsledně, protože rozhodnutí o sporných částech doplňuje o část nespornou – o cenu za přenesení telefonního čísla ze sítě společnosti Vodafone, přičemž tato cena nebyla označena jako sporná, není možno přisvědčit z následujících důvodů.

V předchozím rozhodnutí byla stanovena pouze cena za přenesení ze sítě společnosti T-Mobile. Ceny společnosti Vodafone Czech Republic a.s. byly do návrhů Dodatku ke Smlouvě o propojení stanoveny velmi nízké, a tudíž nebyly protistranou rozporovány, pročež bylo ze strany správního orgánu konstatováno, že tato cena je cenou nespornou a není nutné ji stanovit.

V dalším projednání věci byl správní orgán I. stupně vázán názorem odvolacího orgánu, který v rozhodnutí čj. 29 348/2006-603/II. vyř. vyslovil názor, že ...“Při stanovení ceny je rovněž třeba vypořádat se s otázkou recipacity, reagovat na rozsudek Soudního dvora č. C – 438/04 ze dne 13. 7. 2006 a zohlednit skutečnost, že cena by měla být určena

bez ohledu na to, který z účastníků správního řízení je opuštěným resp. přejímajícím operátorem. Rovněž uložil povinnost přihlédnout k tomu, aby cena ve výsledku nemohla odrazovat účastníky od využívání přenositelnosti telefonních čísel.

Z důvodů uvedených výše bylo nutno při novém projednání věci tento názor správního orgánu II. stupně zohlednit v tom smyslu, že bude stanovena rovněž cena za přenesení čísel ze sítě společnosti Vodafone Czech Republic a.s., a to tak, že bude postupováno podle obecně stanoveného vzorce a ceny budou stanoveny na základě nákladové orientace. Byla provedena šetření zaměřené na ověřování účelnosti a efektivnosti vynaložených investic na službu přenositelnosti čísel v souladu s opatřením obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizace přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností čísel. Jednotlivé nákladové položky byly zkoumány velmi podrobně tak, aby cena zahrnovala pouze nutné přírůstkové náklady, tedy náklady, které je nutno vynaložit na zpracování každé jednotlivé objednávky, tj. na provedení úkonů popsanych v čl. 11 daného OOP.

Společnost Vodafone požadovala cenu od samého počátku vzájemných jednání o uzavření dodatku č. 9, zahájených na podzim rok 2005, na průměrné úrovni 65,- Kč. Tuto cenu společnost T-Mobile nikdy nerozporovala, a tudíž ji považuje pro uzavření dodatku za nespornou. Je však nutno mít na zřeteli, že společnost Vodafone předpokládala apriori reciprocitu a symetričnost cen, což uvedla i v návrhu na zahájení správního řízení ze dne 23. 12. 2005. Společnost T-Mobile svou variantu stanovení ceny za přenesení telefonních čísel mezi sítěmi účastníků řízení však požadovala výrazně odlišnou od návrhu Vodafonu, čímž se stala i požadovaná nízká cena cenou spornou a bylo nutno ji za použití stejného obecného vzorce stanovit. V návrhu na zahájení správního řízení předloženého ze strany společnosti Vodafone byla v otázce placení ceny použita formulace „přejímající operátor zaplatí opuštěnému operátorovi cenu...“ Námitky společnosti T-Mobile, týkající se rozhodování o tzv. nesporné ceně, vycházejí ze zřejmého nepochopení návrhu Vodafonu na stanovení ceny za přenesení telefonního čísla mezi sítěmi účastníků řízení, a jako takové jsou tedy zjevně nesprávné.

Společnost T-Mobile namítá, že jiná cena než původně požadovaná ve výši 65,- Kč nebyla nikdy společností Vodafone navržena a původně požadovaná cena tak nikdy nebyla předmětem sporu mezi účastníky řízení. K této námitce je zejména nutno uvést, že z návrhu společnosti T-Mobile na zahájení správního řízení ze dne 9. 1. 2006 je zřejmé, že společnost T-Mobile nesouhlasí s návrhem společnosti Vodafone ze dne 23. 12. 2005 neboť navrhuje zcela jiné cenové podmínky (jednu cenu za přenesení ze sítě Vodafone do sítě T-Mobile

a jinou cenu za přenesení ze sítě T-Mobile do sítě Vodafone). Vzhledem k tomu, že společnost Vodafone od počátku trvá na jednotné, symetrické a reciproční ceně za přenesení telefonního čísla ze sítě opouštěného operátora do sítě přejímajícího operátora, je zcela evidentní, že sporná nemůže být pouze cena za přenesení čísla ze sítě společnosti T-Mobile, ale spornou je zjevně cena za přenesení telefonního čísla mezi účastníky vůbec. Nabídku, kterou společnost T-Mobile společnosti Vodafone předložila, nebylo možno považovat za konstruktivní návrh řešení daného sporného bodu a jako taková byla společností Vodafone zcela oprávněně v plném rozsahu odmítnuta. Není ani možné vyslovit závěr, že navržená cena 65,- Kč byla společností T-Mobile akceptována, pokud tato cena nebyla akceptována jako cena vzájemná a reciproční tak, jak to požadovala společnost Vodafone. Předmětem sporu je tedy od samého počátku cena za přenesení telefonního čísla ze sítě opouštěného operátora do sítě přejímajícího operátora, která musela být v tomto řízení stanovena podle obecného vzorce, a to postupem dle § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích. V průběhu řízení se vyskytla důvodná pochybnost, že cena 65 Kč, požadovaná společností Vodafone, není nákladově orientovaná, ale účelově stanovená pod náklady, což se prověřením podle jednotného postupu výpočtu a přezkoumáním rovněž v souvislosti s vysokou asymetrickostí cen požadovaných účastníky řízení, potvrdilo.

K další námitce společnosti T-Mobile, že správní orgán odmítl řešit spor o zpětné finanční vyrovnání za poskytování služby přenesení tel.čísel konstatujeme, že tento sporný bod byl vyřešen v části IV. výroku rozhodnutí jeho zamítnutí, neboť by se jednalo o vydání konstitutivního rozhodnutí s účinností ex tunc. Konstitutivní rozhodnutí, tedy rozhodnutí zakládající či měnící práva a povinnosti, má ovšem určovat pro futuro, co je právem a co nikoli, co právem bylo. Charakteristická je tedy jeho působnost ex nunc.

K námitkám do výrokové části V. a VI. napadeného rozhodnutí lze uvést následující. Oba účastníci řízení přenositelnost čísel již realizují a tato povinnost pro ně vyplývá ze zákona. Při stanovení lhůty uložení povinnosti uzavřít příslušný dodatek do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí správní orgán vycházel z této úvahy, neboť nelze předpokládat u již fungující služby velké zásahy do příslušných systémů v souvislosti s plněním povinnosti uložené napadeným rozhodnutím. Odvolací orgán se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, že stanovená lhůta je dostatečně dlouhá k implementaci rozhodnutí. K námitce do výroku VI. uvádíme, že jí lze přisvědčit co do nepřesného odůvodnění, nicméně na správnost výroku VI. toto nepřesné odůvodnění vliv nemá, kdy podstatná je skutečnost, že účastníci řízení neměli ve věci plný úspěch a právě z těchto důvodů jim nejsou náklady řízení přiznány.

Posouzení napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladech obou účastníků řízení Rada ČTÚ uzavírá tím, že napadené rozhodnutí je možno potvrdit jako věcně správné a odůvodněné. Stanovením ceny za přenesení čísla a uložení povinnosti uzavřít Dodatek č. 9 ke Smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřené dne 20. 12. 2000 a vymezení, jak mají být sporné body, které byly předmětem řízení, upraveny, a to odkazem na čl. 11 opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, byl naplněn účel správního řízení vedeného v dané věci. Rada ČTÚ na základě všech výše uvedených skutečností vyslovuje souhlas s právními i skutkovými závěry předsedy Rady ČTÚ.

S ohledem na skutečnost, že ani jeden z účastníků řízení neměl v řízení plný úspěch, nepřiznává se ani jednomu z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení o rozkladu.

S odkazem na výše uvedené a po posouzení daného případu Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti rozhodnutí Rady není opravný prostředek přípustný.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu